

Adam Kostek

Paluchy, gm. Sieniawa, woj. przemyskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 17, 93

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PALUCHY, gm. Sieniewa,
woj. przemyskie
Staniczko 1

Muzeum Okręgowe
w Przemyśle

Badania prowadził mgr Adam Kostek, Finansowa WKZ
w Przemyśle. Piąty sezon badań. Omentarzysko grupy
tamobrzeskiej z apoki brązu i wczesnej epoki żelaza.

Kontynuowane badania z lat ubiegłych. Wykopy założono w strefie północnej omentarzyska, dążąc do uchwycenia zasięgu w kierunku północnym i północno-wschodnim. Przebadany został obszar o powierzchni 270 m². Eksploatowana część stanowiska była mocno zniszczona, w stopniu większym niż można się było spodziewać po wynikach wcześniejszych badań /w poprzednich sezonach badano głównie strefę wczesną omentarzyska, z obiektami głębiej zalegającymi/.

Odkryto 194 pochówki ciałopalne, w zdecydowanej większości popielnicowe. W trzech przypadkach przepalono kości wraz z nielicznymi fragmentami naczyń złożone były w niewielkich, płytkich jamach grobowych, zaś jeden z grobów posiadał dużą jamę grobową, zorientowaną na linii N-S, za znaczną ilością zalegających głównie na dnie/przepalonych kości. W wyposażeniu znajdowało się naczynko miniaturowe oraz przedmioty brązowe: szpila i dwa zwoje z drutu i cienkiej taśmy brązowej. Ciekawy był również inny pochówek z jeszcze większą jamą grobową, zawierającą kilka mocno zniszczonych lub zachowanych fragmentarycznie naczyń z niezbyt dużą ilością przepalonych kości.

Groby popielnicowe występowały w charakterystycznych skupieniach, niekiedy mocno zagęszczonych. Część pochówków wyposażona była w przedmioty brązowe i żelazne, w większości mocno uszkodzone lub zachowane niekompletnie. Najczęściej spotykane były szpile z główką rozklepaną i zwinętą w uszko, skręty z drutu lub cienkiej taśmy brązowej i tarczki spiralne.

Charakter materiału ceramicznego oraz przedmiotów metalowych wskazuje, że badana strefa omentarzyska pochodzi głównie z wczesnej epoki żelaza. Pochówki zlokalizowane w zachodniej części wykopów mogą być nieco starsze.

Materiały wraz z dokumentacją złożono w Muzeum Okręgowym w Przemyśle.

Badania powinny być kontynuowane, gdyż wskutek głębokiej orki stanowisku grozi dalsze niszczenie.

PLESZEW
woj. kaliskie

patrz epoka brązu

PODGAJ, gm. Aleksandrów Kujawski
woj. włocławskie
Staniczko 7A

patrz neolit

POZNAŃ-STARE MIASTO
ul. Szewska 5/6
ul. Dominikańska 9

patrz wczesne średniowiecze

POZNAŃ-STARE MIASTO
Wzgórze św. Wojciecha

patrz późne średniowiecze

PRUCHOWICE
woj. legnickie

patrz epoka brązu

RACIĄŻ, gm. Tuchola
woj. bydgoskie

patrz późne średniowiecze